

Sygn. akt **I 1 C 1150/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2019 r. w G. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą w K.**

przeciwko **M. K.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powoda (...) z siedzibą w K. kwotę 138,40 zł (sto trzydzieści osiem 40/100 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 marca 2018 roku do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powoda (...) z siedzibą w K. kwotę 57,00 zł (pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

Zarządzenia:

1. odnotować i zakreślić w rep. C
3. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą w K. wniósł w dniu 8 marca 2018 r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. K. o zapłatę kwoty 753,24 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, wskazując, że w dniu 9 sierpnia 2017 r. na podstawie umowy cesji nabył od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi od pozwanego na podstawie umowy abonenckiej zawartej w dniu 19 października 2009 r. Powód wskazał, że na podstawie ww. umowy abonenckiej M. K. był zobowiązany do uiszczania miesięcznych opłat abonamentowych na rzecz pierwotnego wierzyciela, jednak wobec powstania zaległości w wysokości 126,29 zł, (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedział umowę abonencką z przyczyn leżących po stronie abonenta, a w związku z ulgą udzieloną M. K. przy zawarciu umowy abonenckiej na czas określony, po stronie pierwotnego wierzyciela powstało uprawnienie do naliczenia kary umownej, w wysokości 230,57 zł, to jest w wysokości nieprzekraczającej wartości ulgi udzielonej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy abonenckiej do dnia jej rozwiązania zgodnie z regulaminem świadczenia usług. Powód podniósł, że na roszczenie objęte, obok dwóch ww. roszczeń, składa się także kwota 340,00 zł naliczona na podstawie Regulaminu Świadczenia Usług przez (...) S.A. z dnia 1 listopada 2009 r. w związku z opóźnieniem w zwrocie sprzętu przez pozwanego po wypowiedzeniu umowy przez pierwotnego wierzyciela. Mając na względzie fakt, iż pozwany, mimo wezwania go do zapłaty, nie uiścił na rzecz powoda żądanej kwoty, niniejszy pozew stał się konieczny i uzasadniony. Wobec powyższego, w skład roszczenia powoda wchodzi: kara umowna w wysokości 230,57 zł, zaległości z tytułu opłat abonenckich należnych od pozwanego na rzecz pierwotnego wierzyciela w kwocie

126,29 zł oraz opłata naliczona przez operatora w związku z opóźnieniem przez pozwanego ze zwrotem sprzętu w następstwie wypowiedzenia umowy abonenckiej przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 340,00 zł. Na roszczenie objęte pozwem w wysokości 753,24 zł składają się: kwota 696,86 zł należności głównej, to jest łączna kwota należna od pozwanego na rzecz pierwotnego wierzyciela wynikająca z umowy abonenckiej oraz kwota 56,38 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od dnia wymagalności poszczególnych opłat abonamentowych oraz kwot wynikających z not obciążeniowych do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

(pozew – k. 3-6v)

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, Wydział VI Cywilny nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 15 marca 2018 r., sygn. akt: VI Nc-e 422640/18 uwzględnił żądanie pozwu.

(nakaz zapłaty z dnia 15 marca 2018 r. – k. 6v)

M. K. w dniu 4 kwietnia 2018 r. wniósł skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym podnosząc, że uiszczał abonament na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. w należytej wysokości, to jest w wysokości 50,62 zł, która to została ustalona na podstawie aneksu do umowy zawartego w dniu 16 marca 2015 r. Pozwany wskazał, że w następstwie wezwania do zapłaty przez pierwotnego wierzyciela podjął próbę wyjaśnienia tej kwestii, w następstwie czego pracownik punktu obsługi klienta ponownie wskazał, że pozwany winien uiszczać abonament w wysokości 50,62 zł dokonując odręcznej adnotacji na egzemplarzu umowy oraz że w późniejszym okresie występowały problemy z korzystaniem z usług świadczonych przez pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy abonenckiej. Do sprzeciwu pozwany załączył korespondencję, którą otrzymał od pierwotnego wierzyciela oraz kserokopię aneksu zmieniającego do umowy abonenckiej z dnia 16 marca 2015 r. z odręczną adnotacją.

(sprzeciw z dnia 4 kwietnia 2018 r. wraz z załącznikami – k. 7 – 12)

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt: VI Nc-e 422640/18 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Gdyni jako właściwemu miejscowo i rzeczowo do rozpoznania sprawy.

(postanowienie z dnia 17 kwietnia 2018 r. – k. 13)

W załączeniu do pisma procesowego z dnia 18 czerwca 2018 r. powód złożył dokumenty, z których wywodzi roszczenie objęte pozwem.

(pismo procesowe z dnia 18 czerwca 2018 r. wraz z załącznikami – k. 17 – 34)

W toku rozprawy w dniu 20 września 2018 r. pozwany oświadczył, że na rzecz pierwotnego wierzyciela uiszczał kwotę 50,62 zł tytułem abonamentu, albowiem taką informację otrzymał od osoby działającej w punkcie obsługi klienta (...) S.A. a kwotę 69,90 zł uiszczał na podstawie wcześniejszej umowy. M. K. wskazał, że przy kolejnej wizycie w punkcie obsługi prowadzonym przez operatora pracownik tegoż punktu dokonywał odręcznych adnotacji na egzemplarzu aneksu zawartego przez pozwanego w dniu 16 marca 2015 r. a następnie opisał szczegółowo problemy związane z korzystaniem z usług operatora oraz podkreślił, że zwrócił dekodery pierwotnemu wierzycielowi, jednak uczynił to wobec uprzednich wezwań do zapłaty, a wypowiedzenie umowy nie zostało mu doręczone. Pozwany zakwestionował zasadność naliczenia opłaty z tytułu nieterminowego zwrotu dekodera oraz karę umowną naliczoną z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy przez operatora z przyczyn leżących po stronie klienta. W załączeniu do pisma procesowego z dnia 2 października 2018 r. pozwany załączył historię rachunku bankowego, który jest prowadzony na jego rzecz przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W., z której wynika iż kwota 50,62 zł była uiszczana na rzecz operatora przez pozwanego w ramach zlecenia stałego udzielonego przez M. K. na rzecz ww. banku.

(protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. – k. 41 – 41v, historia rachunku bankowego – k. 46)

W piśmie procesowym z dnia 25 października 2018 r. powód podtrzymał swoje stanowisko procesowe powtarzając zasadnicze argumenty podniesione w pozwie oraz wymieniając w kolejności chronologicznej umowy oraz aneksy do

umów zawarte pomiędzy pierwotnym wierzycielem a pozwanym. W piśmie procesowym z dnia 15 listopada 2018 r. powód szczegółowo opisał sposób zaliczenia przez pierwotnego wierzyciela wpłat dokonanych przez pozwanego na poczet miesięcznych opłat abonamentowych.

(pismo procesowe powoda z dnia 25 października 2018 r. – k. 49 – 52, pismo procesowego powoda z dnia 15 listopada 2018 r. – k. 55 - 56)

W toku rozprawy w dniu 14 marca 2019 r. pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko, oświadczając, że odrębny zapis „29 x 50,62 zł” uczyniony przez pracownika operatora traktował jako aneks do umowy. Pozwany ponownie oświadczył, że nie zostało mu doręczone wypowiedzenie umowy.

(protokół rozprawy z dnia 20 września 2018 r. – k. 66 -66v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 października 2009 r. M. K. zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę realizowaną na warunkach określonych w regulaminie świadczenia usług z dnia 1 listopada 2009 r., której przedmiotem było świadczenie przez operatora telewizyjnego na rzecz pozwanego usług w zakresie dostarczania programów telewizyjnych oraz udostępniania urządzenia dekodującego w zamian za wnoszenie przez klienta miesięcznych opłat abonamentowych. Z § 6 ust. 9 i 11 ww. regulaminu wynika iż w przypadku rozwiązania umowy, abonent jest zobowiązany do zwrotu, na własny koszt i ryzyko, udostępnionego urządzenia dekodującego i karty w terminie 30 dni od wypowiedzenia umowy, zaś w przypadku niezwrócenia przez abonenta sprzętu w ww. terminie abonent będzie zobowiązany do uiszczenia kary umownej w wysokości określonej w cenniku. W dniu 29 marca 2012 r. M. K. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. kolejną umowę abonencką o numerze (...) na podstawie, której to zobowiązany był do uiszczania na rzecz operatora opłaty abonamentowej w wysokości 59,90 zł przez pierwsze 7 miesięcy począwszy od 19 kwietnia 2014 r. oraz w wysokości 79,90 zł przez w dalszym okresie obowiązywania umowy, która została zawarta na okres 36 miesięcy. W dniu 29 marca 2012 r. M. K. odebrał dekodler udostępniony abonentowi na podstawie ww. umowy.

(niesporne, a nadto umowa z dnia 19 października 2009 r. – k. 32v – 34, umowa abonencka z dnia 29 marca 2012 r. wraz z potwierdzeniem zmiany warunków umowy – k. 27 – 29, k. 32, Regulamin świadczenia usług – k. 25 – 25v)

W dniu 16 marca 2015 r. M. K. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. aneks zmieniający do umowy abonenckiej z dnia 16 marca 2015 r. o numerze (...) zawarty w warunkach oferty specjalnej I – „Zima 2014 dla stałych Abonentów ST”, mocą którego obowiązywanie zmienianej umowy zostało przedłużone o okres 29 kolejnych miesięcy (okres podstawowy), w którym to okresie abonent zobowiązany był do uiszczania miesięcznych opłat abonamentowych w wysokości 69,90 zł. W ramach pakietu podstawowego abonentowi dostarczane były kanały telewizyjne zawarte w pakiecie familijnym MAX HD, natomiast w ramach pakietu dodatkowego abonentowi dostarczane były kanały telewizyjne zawarte w Pakiecie (...), Pakiecie FILM HD, Pakiecie (...) oraz w pakiecie (...). Z związku z zawarciem aneksu w warunkach ww. oferty promocyjnej na rzecz abonenta świadczone były dodatkowe usług w postaci dostarczania kanałów telewizyjnych w ramach Pakietu (...) oraz Pakietu C. H.. W związku z zawarciem ww. aneksu M. K. została przyznana ulga w wysokości 825,19zł na podstawie § 16 ust. 3 ww. regulaminu, który stanowił, że w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy Abonenckiej przez (...) S.A. z siedzibą w W. z winy abonenta przed upływem okresu podstawowego, gdy zawarcie umowy wiązało się z ulgą przyznaną abonentowi, abonent zobowiązany jest do zapłaty kary umownej w wysokości nieprzekraczającej wartości ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

(dowód: aneks zmieniający do umowy abonenckiej z dnia 16 marca 2015 r. – k. 29v – 31v, Regulamin świadczenia usług – k. 25 – 25v)

Po zawarciu aneksu zmieniającego do umowy abonenckiej z dnia 16 marca 2015 r. M. K. uiszczał na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. opłatę abonamentową w wysokości 50,62 zł.

(niesporne, a nadto zeznania pozwanego w toku rozprawy w dniu 20 września 2018 r. – nagranie rozprawy od minuty 00:00:58 do minuty 00:18:56, zeznania pozwanego w toku rozprawy w dniu 14 marca 2019 r. – nagranie rozprawy od minuty 00:01:39 do minuty 00:09:16; historia rachunku bankowego – k. 46)

W dniu 15 grudnia 2016 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił na rzecz M. K. notę obciążeniową nr (...), płatną do dnia 5 stycznia 2017 r. na kwotę 230,57 zł tytułem kary za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym. W dniu 24 stycznia 2017 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił na rzecz M. K. notę obciążeniową nr (...) płatną do dnia 8 lutego 2017 r. na kwotę 340,00 zł tytułem opłaty za brak zwrotu sprzętu. Pozwany nie uiścił na rzecz operatora ww. należności.

(niesporne, a nadto nota obciążeniowa z dnia 15 grudnia 2016 r. – k. 26, nota obciążeniowa z dnia 25 stycznia 2017 r. – k. 26v)

W następstwie otrzymania przez M. K. noty obciążeniowej na kwotę 340,00 zł z tytułu braku zwrotu sprzętu, dokonał zwrotu powierzonego mu dekodera na rzecz operatora, mimo uprzedniego nie doręczenia mu wypowiedzenia umowy abonenckiej.

(niesporne, a nadto zeznania pozwanego w toku rozprawy w dniu 20 września 2018 r. – nagranie rozprawy od minuty 00:00:58 do minuty 00:18:56, zeznania pozwanego w toku rozprawy w dniu 14 marca 2019 r. – nagranie rozprawy od minuty 00:01:39 do minuty 00:09:16)

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9 sierpnia 2017 r. powód nabył od pierwotnego wierzyciela, wierzytelność przysługującą operatorowi od pozwanego. Raport Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. poinformował M. K. o cesji wierzytelności na jego rzecz w wysokości 696,86 zł. Jednocześnie w dniu 11 października 2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 733,46 zł, na którą złożyły się: kwota 696,86 zł tytułem należności głównej oraz kwota 36,60 zł tytułem odsetek naliczonych na dzień 11 października 2017 r. Na kwotę należności głównej złożyły się następujące kwoty: kwota 230,57 zł na podstawie noty obciążeniowej z dnia 15 grudnia 2016 r., kwota 340,00 zł na podstawie noty obciążeniowej z dnia 24 stycznia 2017 r. oraz kwota 126,29 zł tytułem opłat abonamentowych. Na kwotę 126,29 zł należną tytułem opłat abonamentowych złożyły się kwoty: 10,00 zł; 10,00 zł; 45,70 zł wymagalne począwszy od dnia 20 października 2016 r. oraz kwoty: 8,67 zł; 8,67 zł; 43,25 zł wymagalne począwszy od dnia 20 listopada 2016 r.

(niesporne, a nadto umowa przelewu wierzytelności z dnia 9 sierpnia 2017 r. – k. 23 – 24, zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności z dnia 11 października 2017 r. wraz z przesądowym wezwaniem do zapłaty – k. 21 – 21v, W. z listy dłużników - k. 20v)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych istotnych okoliczności.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny również na podstawie dowodu z zeznań pozwanego złożonych w toku rozprawy w dniu 20 września 2018 r. oraz 14 marca 2019 r., które to ocenił jako wiarygodne jedynie w zakresie twierdzenia pozwanego, że uiszczał na rzecz pierwotnego wierzyciela miesięczną opłatę abonamentową w wysokości 50,62 zł począwszy od zawarcia aneksu zmieniającego do umowy z dnia 16 marca 2015 r. oraz, że nie zostało mu doręczone wypowiedzenie umowy, a także, że zwrócił dekoderek bezpośrednio po doręczeniu mu noty obciążeniowej na kwotę 340,00 zł z tytułu niezwrócenia sprzętu w terminie. Twierdzenie pozwanego, który oświadczył, że uiszczał miesięczną opłatę abonamentową jedynie w wysokości 50,62 zł zostało także potwierdzone wyciągiem z rachunku bankowego pozwanego z dnia 2 października 2018 r. oraz nie zostało zaprzeczone przez powoda, który w istocie wywiódł powództwo w zakresie łącznie kwoty 126,29 zł tytułem nieuiszczonych opłat abonamentowych właśnie z faktu uiszczenia przez pozwanego ww. opłat w wysokości niższej niż wynikająca z aneksu zmieniającego umowę abonencką

z dnia 16 marca 2015 r. Powód nie wykazał, że doręczył pozwanemu wypowiedzenie, ani też nie zakwestionował zwrócenia przez pozwanego sprzętu dopiero po doręczeniu mu noty obciążeniowej.

Mając na uwadze powyższe Sąd ocenił zeznania pozwanego w tym zakresie jako wiarygodne, albowiem nie są wewnętrznie sprzeczne ani nie stoją w sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym i znajdują potwierdzenie w innych przeprowadzonych dowodach, wobec czego poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne. W pozostałym zakresie Sąd ocenił zeznania pozwanego jako niewiarygodne, albowiem są one sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym a także sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Pozwany wskazał, że uiszczał miesięczną opłatę abonamentową w wysokości 50,62 zł, albowiem informację o takiej wysokości opłaty przekazał mu pracownik punktu obsługi klienta (...) S.A. w związku z zawarciem aneksu do umowy abonenckiej w dniu 16 marca 2015 r., co następnie miało znaleźć potwierdzenie w odręcznych adnotacjach poczynionych na egzemplarzu umowy, będącym w dyspozycji pozwanego, podczas kolejnej wizyty w punkcie obsługi klienta przez innego pracownika tego punktu. Dodać należy, że pozwany udał się po raz kolejny do punktu obsługi klienta, gdy został wezwany do zapłaty brakującej części opłaty abonamentowej. Pozwany do sprzeciwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym załączył kserokopię egzemplarza umowy, którym dysponuje, a na którym naniesione są odręczne adnotacje, które w jego ocenie stanowiły aneks do umowy, mocą którego skorzystał on z obniżki opłaty abonamentowej o kwotę 20,00 zł. Wskazać należy, że nieznane jest pochodzenie odręcznych adnotacji na kserokopii egzemplarza umowy załączonej do sprzeciwu przez pozwanego, a jego twierdzenie, że stanowią one aneks do umowy są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Podkreślenia wymaga, że egzemplarz, którego kserokopia została złożona do akt sprawy przez powoda nie zawiera adnotacji, a mając na uwadze fakt, że operator telewizyjny zawarł w dniu 16 marca 2015 r. umowę z konsumentem, szczególnie ważne jest, aby istotne postanowienie umowne, jakim niewątpliwie jest wysokość opłaty abonamentowej, została jednakowo oznaczona na obydwu egzemplarzach. Z tego wynika, że zapis „29 x 50,62 zł” nie stanowi ustalenia wysokości opłaty abonamentowej, która w sposób niebudzący wątpliwości została wyżej oznaczona na kwotę 69,90 zł. W ocenie Sądu sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jest powoływanie się początkowo na słowną deklarację pracownika punktu obsługi klienta, który miałby wskazać klientowi, że ma płacić abonament w wysokości o 20 zł niższej niż kwota jednoznacznie wynikająca z zawartej w tym samym momencie umowy, a następnie potwierdzenie tego w odręcznej adnotacji i to uczynionej miesiąc później bez złożenia obok podpisu lub parafy albo pieczętki z oznaczeniem daty i stanowiska służbowego pracownika punktu obsługi klienta. Powyższe potwierdza twierdzenie, że taka adnotacja mogłaby zostać złożona przez każdą osobę i żadna ustalona w niniejszym postępowaniu okoliczność, poza twierdzeniami pozwanego, nie wskazuje na ich pochodzenie od uprawnionego pracownika operatora oraz na fakt, że stanowią one postanowienia zmieniające aneks do umowy abonenckiej z dnia 16 marca 2015 r. Pozwany powołuje się w swojej argumentacji na wystąpienie w jego sprawie praktyk rynkowych, które zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego należałoby uznać za nieracjonalne i podważające pewność obrotu. Odnosząc się do treści adnotacji należy wskazać, że oznaczone kółkiem zostały dwa istotne postanowienia umowne a mianowicie okres podstawowy obowiązywania umowy oraz suma miesięcznych opłat w wysokości 69,90 zł. Przekreślona została natomiast kwota 99,90 zł. Z powyższego wynika po pierwsze, że skoro przekreślona została kwota wyższa, a zaznaczona kółkiem kwota niższa, to w istocie obniżka kwoty abonamentu o kwotę przekraczającą 20 zł, na którą powołuje się pozwany, miała miejsce. Poza tym, skoro przekreślona została kwota 99,90 zł, brak jest uzasadnienia dla nieprzekreślenia kwoty 69,90 zł wobec tego, że pozwany powołuje się na kolejną obniżkę. Powyższe świadczy o sprzeczności argumentacji pozwanego również z zasadami logicznego rozumowania. Dodać należy, że brak jest również uzasadnienia w zasadach doświadczenia życiowego dla dokonania adnotacji przez pracownika punktu obsługi klienta dopiero podczas wizyty, która miała miejsce w następstwie wezwania do uiszczenia części należnej opłaty abonamentowej i dopiero miesiąc po zawarciu aneksu zmieniającego do umowy z dnia 16 marca 2015 r., skoro zgodnie z twierdzeniami pozwanego, już od momentu zawarcia aneksu był on zobowiązany do zapłaty jedynie kwoty 50,62 zł, pomimo, że wówczas tak istotne postanowienie umowne nie znalazło wyrazu w treści pisemnych postanowień. Przyjmując za zgodne z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń twierdzenie pozwanego, że już w związku z zawarciem aneksu w dniu 15 marca 2016 r. pracownik punktu obsługi klienta oświadczył ustnie, że opłata abonamentowa jest niższa niż wynika to z treści dokumentu, należałoby uznać, że istotny warunek umowy zostało ustalony ustnie i nie znalazł wyrazu w

treści dokumentu. Mając na uwadze powyższe, zeznania pozwanego w omówionym wyżej zakresie należało uznać za niewiarygodne.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 743,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, powołując się na aneks zmieniający do umowy abonenckiej z dnia 16 marca 2015 r. numer (...) oraz wskazując, że wierzytelność wynikająca z ww. umowy nabył na podstawie przelewu wierzytelności. Podstawę prawną roszczenia powoda stanowi więc nienazwana umowa wzajemna, której przedmiotem było świadczenie przez operatora usług w zakresie dostarczenia programów telewizyjnych oraz przekazanie sprzętu w zamian za uiszczanie przez klienta miesięcznych opłat abonamentowych oraz przepis art. 509 k.c. Z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w sposób niebudzący wątpliwości wynika, iż następcą prawnym operatora – (...) S.A. z siedzibą w W. - był stroną umowy cesji, w wyniku której doszło do skutecznego przeniesienia na rzecz powodowego funduszu wierzytelności objętej żądaniem pozwu, której istnienie oraz wysokość zostały potwierdzone w wyciągu z listy dłużników na dzień 9 sierpnia 2017 r. Tym samym, w ocenie Sądu, uprawnienie powoda do wystąpienia z żądaniem objętym niniejszym pozwem, zostało w sposób dostateczny przez niego wykazane.

W ocenie Sądu powyższe żądanie powoda jest uzasadnione zarówno co do zasady jak i co do wysokości jedynie w zakresie kwoty 138,40 zł, na którą składają się: kwota 126,29 zł tytułem nieuiszczonych przez powoda opłat abonamentowych, w tym kwota 65,70 zł wymagalna począwszy od dnia 20 października i kwota 60,59 zł wymagalna od dnia 20 listopada 2016 r. a także kwota 12,11 zł tytułem odsetek skapitalizowanych od ww. kwot za okres od dnia wymagalności do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

W pozostałym zakresie żądanie pozwu jako nieuzasadnione zostało oddalone w punkcie II niniejszego wyroku.

W ocenie Sądu powód wykazał roszczenie objęte pozwem w zakresie kwoty należnej pierwotnemu wierzycielowi tytułem nieuiszczonych opłat abonamentowych, albowiem z przedłożonego do akt sprawy aneksu zmieniającego umowę abonencką z dnia 16 marca 2015 r. wynika jednoznacznie, że pozwany był zobowiązany do uiszczania na rzecz operatora miesięczną opłatę abonamentową w wysokości 69,90 zł. Bezsprzeczne było iż pozwany uiszczał opłatę w wysokości niższej, tj. w wysokości 50,62 zł miesięcznie, w następstwie czego powstała niedopłata, którą to powód objął żądaniem pozwu. Niezasadność zarzutów pozwanego, który wskazywał, że roszczenie pozwu w zakresie ww. kwoty jest nieuzasadnione w oparciu o pierwotnie ustne, a następnie pisemne, w postaci odręcznej adnotacji pracownika punktu obsługi interesanta, ustalenie wysokości opłaty abonamentowej na poziomie kwoty 50,62 zł została wyżej uzasadniona przez Sąd. W tym miejscu, bez zbędnego powielania przytoczonych argumentów, wskazać należy, że poza twierdzeniem pozwanego oraz odręczną adnotacją, której pochodzenie od uprawnionego pracownika pierwotnego wierzyciela nie zostało wykazane w postępowaniu dowodowym, nic nie wskazuje na zobowiązanie pozwanego do uiszczania miesięcznego abonamentu w wysokości niższej niż jest to jednoznacznie oznaczone w aneksie zmieniającym do umowy abonenckiej z dnia 16 marca 2015 r. Wobec powyższego, skoro powód wykazał zasadność powództwa w zakresie nieuiszczonych przez pozwanego opłat abonamentowych zarówno co do istoty, jak i co do wysokości, powództwo w zakresie tych kwot należało uznać za uzasadnione.

Powód obok kwoty 126,29 zł dochodził również skapitalizowanych odsetek za opóźnienie: w wysokości 6,49 zł naliczonych od kwoty 65,70 zł za okres od dnia 20 października do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu oraz w wysokości 5,62 zł naliczonych od kwoty 60,59 zł za okres od dnia 20 listopada 2016 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu. Podstawę dochodzenia ustawowych odsetek za opóźnienie zarówno skapitalizowanych od dnia wymagalności należności głównej, jak i w zakresie żądania ich zasądzenia od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty stanowi art. 481 § 1 kc, z którego wynika, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Art. 481 § 2 kc określa wysokość należnych odsetek za opóźnienie. Zatem również w zakresie żądanych skapitalizowanych ustawowych odsetek za opóźnienie w łącznej wysokości 12,11 zł jak i w zakresie żądania odsetek za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty żądanie

pozwu jest uzasadnione, wobec czego w punkcie I wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 138,40 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 marca 2018 r. do dnia zapłaty.

Sąd w pkt. II wyroku oddalił powództwo w pozostałym zakresie, to jest w zakresie kwoty 614,84 zł, albowiem roszczenie objęte żądaniem pozwu nie zostało w tej części wykazane przez powoda co do wysokości.

Powód składając notę obciążeniową z dnia 15 grudnia 2016 r. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 230,57 zł tytułem kary za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie skapitalizowanymi dla tej kwoty za okres od 6 stycznia 2017 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu powołując się na § 16 ust. 3 regulaminu świadczenia usług z dnia 1 listopada 2009 r., z którego to postanowienia wynika, że w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy Abonenckiej przez Cyfrowy P. z winy abonenta przed upływem okresu podstawowego, gdy zawarcie umowy wiązało się z ulgą przyznaną abonentowi, abonent zobowiązany jest do zapłaty kary umownej w wysokości nieprzekraczającej wartości ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. W istocie, postanowienie ww. regulaminu, na które powołuje się powód stanowi podstawę do naliczenia kary umownej, a z aneksu zmieniającego umowę abonencką z dnia 16 marca 2015 r. wynika, że pozwanemu została udzielona ulga w wysokości 825,19 zł, jednak wyliczenie wysokości kary umownej jest ściśle związane z ustaleniem dnia wypowiedzenia umowy, czego powód nie dokonał. Powód nie złożył dokumentu zawierającego oświadczenie o rozwiązaniu umowy, nie wskazał ani nie wykazał daty wypowiedzenia umowy, a fakt ten zakwestionował skutecznie pozwany, podnosząc, że nie otrzymał pisma obejmującego oświadczenie o wypowiedzenie umowy, a o fakcie tym dowiedział się z doręczonej mu noty odsetkowej. Również z noty odsetkowej nie wynika data wypowiedzenia umowy, a zastosowanie sposobu naliczenia kary umownej opisanego szczegółowo w regulaminie wymaga ustalenia tej daty. Ponadto z żadnego z dokumentów przedłożonych przez powoda nie wynika data wypowiedzenia umowy, a powód nie podniósł twierdzeń w tym zakresie, wnosząc jedynie o zasądzenie kwoty 230,57 zł. Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że powód, pomimo wskazania podstawy roszczenia w zakresie kary umownej nie wykazał zasadności ustalenia jej wysokości objętej żądaniem pozwu, co skutkuje oddaleniem powództwa w tym zakresie wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty za okres od dnia 6 stycznia 2017 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

Powód przedłożył również notę obciążeniową z dnia 15 stycznia 2017 r. na kwotę 340,00 zł z tytułu braku zwrotu sprzętu, powołując się na § 6 ust. 9 i 11 ww. regulaminu, z których to postanowień wynika, iż w przypadku rozwiązania umowy, abonent jest zobowiązany do zwrotu, na własny koszt i ryzyko, udostępnionego urządzenia dekodującego i karty w terminie w terminie 30 dni od wypowiedzenia umowy, zaś w przypadku niezwrócenia przez abonenta sprzętu w ww. terminie abonent będzie zobowiązany do uiszczenia kary umownej w wysokości określonej w cenniku. Istotnie pozwany zwrócił dekodery dopiero w następstwie doręczenia mu noty odsetkowej, z której wynikało, że został obciążony opłatą z tytułu niezwrócenia sprzętu w terminie, wskazał jednakże przy tym, że wypowiedzenie umowy nie zostało mu skutecznie doręczone. Zaznaczyć tu należy, że o ile ww. przepisy regulaminu stanowią podstawę do naliczenia opłaty za niezwrócenie dekodera w terminie, o tyle powód nie wykazał zasadności naliczenia opłaty w wysokości kwoty, o zasądzenie której wnosi. Ww. postanowienie regulaminu odsyła w zakresie ustalenia wysokości opłaty do stosownych zapisów cennika, którego to nie przedstawił powód, oznaczając tę wysokość jedynie w notce odsetkowej. Dodać należy, że pozwany zakwestionował zasadność zasądzenia na rzecz cesjonariusza kwoty 340,00 zł tytułem opłaty naliczonej za nieterminowy zwrot sprzętu. W tej sytuacji to powód winien wykazać, że kwoty nie wskazał dowolnie lub np. omyłkowo.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w punkcie II niniejszego wyroku, oddalił roszczenie pozwu również w zakresie kwoty 340,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie skapitalizowanymi dla tej kwoty poczynszy od dnia 9 lutego 2017 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

W punkcie III niniejszego wyroku Sąd zasądził od pozwanego M. K. na rzecz powoda kwotę 57,00 zł tytułem kosztów procesu. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108. k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia wobec uwzględnienia powództwa jedynie w części. Koszty poniesione przez stronę powodową wyniosły łącznie 317 zł, w tym kwota 30 zł w związku z uiszczeniem opłaty sądowej w tej wysokości, kwota

270 zł stanowiąca kwotę należną tytułem zwrotu kosztów procesu stronie reprezentowanej przez radcę prawnego ustalona na podstawie § 2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz kwota 17 zł w związku z uiszczeniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Ustalając, że powód wygrał proces jedynie w zakresie kwoty 138,40 zł, wnosząc o zasądzenie kwoty 753,24 zł przyjąć należy, że wygrał proces jedynie w 18,37 %. Z powyższego wynika, że uzasadnione było zasądzenie na rzecz powoda kwoty 57 zł, stanowiącej w zaokrągleniu 18,37% kwoty poniesionych kosztów.